

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/50/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8218201622
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8218201622.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochtu a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: W. B., A. XX,XXX XX A., J.: XX XXX XXX, proti žalovaným: 1/ V. K., nar. XX.XX.XXXX a 2/ V. K., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom W. XX, XXX XX X., o zaplatenie 20.518,76 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 1Csp/66/2018-161 z 12.08.2020 takto

rozhodol:

I. Potvrďuje rozsudok v napadnutom zamietavom výroku, čo do zaplatenia 5,69% ročného úroku z úveru zo sumy 19.610,61Eur od 16.02.2018 do zaplatenia a v súvisiacom výroku o trovách konania.

II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie prvým výrokom zaviazal žalovaných 1/ a 2/ k nedeliteľnému plneniu v prospech žalobcu v sume 20.065,08Eur s 5% ročným úrokom z omeškania od 16.02.2018 do zaplatenia, všetko v pravidelných mesačných splátkach vo výške 150,-Eur, pod stratou výhod pri neuhradení či o len jednej splátky; druhým výrokom žalobu v prevyšujúcej časti zamietol a tretím súvisiacim výrokom o trovách konania rozhodol tak, že ich náhradou v rozsahu 74,12% zaviazal žalovaných 1/ a 2/.

2. Pri svojom rozhodnutí vychádzal zo zistenia, že žalobca sa podanou žalobou na žalovaných domáhal zaplatenie sumy 20.518,76Eur s 5,69 % ročným úrokom z úveru zo sumy 20.064,29 Eur od 16.02.2018 do zaplatenia a 5 % ročného úrokom z omeškania zo sumy 20.518,76 Eur od 16.02.2018 do zaplatenia. Medzi stranami sporu vznikol na základe D. o úvere č. XXXXXXXXXXX z XX.XX.XXXX spotrebiteľský úverový vzťah, predmetom ktorého bolo poskytnutie medziúveru pod č. XXXXXXXXXXX vo výške 21.000,-Eur s tým, že po splnení podmienok sa medziúver zúčtuje s naspenou sumou, čím sa medziúver zmení na stavebný úver pod číslom XXXXXXXXXXX vo výške cca 12.382,81 Eur. Žalovaní úver nespĺcali riadne a včas, preto žalobca vyhlásil jeho mimoriadnu splatnosť ku dňu XX.XX.XXXX. Žalobcovi následne nepriznal rôzne poplatky viaznuce na úver v celkovej sume 588,68Eur z dôvodu nepreukázania, že za nich bolo spotrebiteľovi poskytnuté nejaké protiplnenie, resp. nepreukázania vykonanie úkonov, resp. z dôvodu ich individuálneho nedojednania. Uvedené rovnako platí aj pre poplatok za spracovanie zmluvy vo výške 100,-Eur. S poukazom na judikatúru súdov v prípade vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, v zmysle ktorej patria veriteľovi len úroky z úveru do dňa jeho splatnosti a po splatnosti úveru mu patria len úroky z omeškania, kde úroky ako príslušenstvo pohľadávky možno priznať len z istiny úveru, nie z poplatkov či už vyčíslených úrokov, ktoré samé o sebe predstavujú príslušenstvo pohľadávky, nepriznal žalobcovi ani nárok na zaplatenie úroku vo výške 5,69 % ročne zo sumy 20.064,29Eur od 16.02.2018 do zaplatenia, teda po zosplatení úveru. S poukazom na vyššie uvedené žalobcovi potom priznal nárok na zaplatenie sumy 20.065,08Eur, ktorá pozostáva

z istiny v sume 19.610,61Eur (20.064,29Eur - 453,68Eur /ako neprijateľné poplatky a ich započítanie oproti výslednej istine uvedenej žalobcom a sumy 135,-Eur, ktorá v žalobe nebola neuplatňovaná/ a úroku do mimoriadneho zosplatenia úveru v sume 454,47Eur. Okrem toho žalobcovi priznal zákonné úroky z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 20.065,08Eur od 16.02.2018 do zaplattenia. Dĺžnú sumu povolil žalovaným splácať v pravidelných mesačných splátkach, pod stratou výhod pri neuhradení čo i len jednej splátky. O trovách konania rozhodol podľa zásady úspechu. Takto ustálený skutkový stav po právnej stránke posúdil podľa ustanovení § 497, § 499, § 502 ods. 1 Obch. zák., § 52, § 53 ods. 1-6, ods. 9, 11, § 54 ods. 1, 2, § 565, § 517 ods. 2 Obč. zák., § 3 nar. vlády SR č. 87/1995Z.z., § 1 ods. 3 písm. d/ zák. č. 129/2010Z.z., § 7 zák. č. 310/1992Zb., čl. 3 ods. 1, 2, 3, čl. 5, čl. 6 ods. 1, čl. 7 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13 EHS z 05.04.1993, výrok o trovách konania § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP.

3. Tento rozsudok včas podaným odvolaním napadol žalobca, poukazujúc na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP (iná vada a nesprávne právne posúdenie veci). Z obsahu podaného odvolania, v ktorom žalobca akceptuje nepriznanie nároku na zaplattenie poplatkov tak bezpochyby vyplýva, že žalobca napáda iba tú časť zamietavého výroku, ktorým mu súd prvej inštancie nepriznal nárok na zaplattenie 5,69% ročného úroku z úveru zo sumy 19.610,61Eur od 16.02.2018 do zaplattenia, hoc v úvode odvolania tvrdí, že namieta tú časť zamietavého výroku, ktorým mu súd prvej inštancie nepriznal nárok na zaplattenie 5,69% ročného úroku z úveru zo sumy 20.064,29Eur od 16.02.2018 do zaplattenia. Podstata jeho odvolania tkvie v nesúlhlase s názorom súdu prvej inštancie o tom, že po zosplattení úveru mu už nepatria riadne úroky, tu poukazujúc na § 497, § 502 a § 503 Obchodného zákonníka a § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010Z.z. Rozhodovacia prax súdov v tomto nie je jednotná. Aj napriek tomu zastáva názor, že mu mal byť súdom prvej inštancie priznaný úrok z úveru vo výške 5,69% ročne zo sumy 19.610,61Eur od 16.02.2018 do zaplattenia. Navrhol preto rozhodnutie súdu prvej inštancie v ním napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súčasne uplatnil trovy odvolacieho konania.

4. Žalovaní sa k podanému odvolaniu nevyjadřili.

5. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383, § 384 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok je v napadnutom rozsahu vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

6. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

7. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietanou inou vadou a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (ku tomu pozri napr. Ústavný súd SR, sp. zn. II.ÚS 78/05).

8. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne

získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia. Takáto vada však v posudzovanej veci indikovaná nebola.

9. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení veci odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu v časti žalobcom odvolaním napadnutého rozsahu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

10. Odvolací súd považuje rozsudok súdu prvej inštancie v žalobcom odvolaním napadnutom zamietavom rozsahu za vecne správny. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu a na zvýraznenie správnosti napadnutého rozsudku v tomto smere dopĺňa nasledovné.

11. V prvom rade je potrebné poukázať na to, že otázka existencie, resp. neexistencie nároku veriteľa na zmluvné úroky po zosplatnení úveru je stále pomerne diskutovaná a aplikačná prax sa pri riešení tejto otázky rozchádza. Uvedeného si je vedomý aj sám odvolateľ.

12. Nie je sporné, že predmetná úverová zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanými je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, v ktorej žalobca vystupuje v postavení dodávateľa v rámci predmetu svojej obchodnej podnikateľskej činnosti a žalovaní sú spotrebiteľmi, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Z uvedeného je zrejmé, že na predmetnú zmluvu je nutné aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách.

13. Nemali by byť pochybnosti o tom, že úver je odplátnym právnym úkonom, za ktorý možno dohodnúť úroky a že možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstáv poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru.

14. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet pritom zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť bližšie neurčenú dobu úroky popri úrokoch z omeškania a takým ustanovením nie je ani ustanovenie § 503 Obchodného zákonníka, rovnako pre porovnanie ani Občiansky zákonník v ustanoveniach o pôžičke takéto pravidlo neuvádza.

15. Žalobca sa dovoľáva nárokov na odplátné úroky, ktoré by mu patrili v prípade, ak by bol zachovaný stav zákonnej domnienky, a teda trvanie záväzku zo spotrebiteľskej zmluvy za stavu, že veriteľ aj spotrebiteľ budú plniť podľa podmienok a v termínoch dohodnutých v zmluve. Keďže tento stav netrvá, je zrejmé, že došlo k zmene záväzku, ktorá bola privodená omeškaním spotrebiteľa a súčasne predčasným zosplatnením úveru zo strany veriteľa. Zmena záväzku logicky prináša aj zmenu pomerov plnenia a aktivuje režim omeškania. V tejto súvislosti je však potrebné rovnako uviesť, že k predčasnemu zosplatneniu záväzku spotrebiteľa došlo konaním veriteľa, a teda bol to veriteľ, ktorý v súvislosti so zmenou (obsahu) záväzku určil aj režim ďalšieho plnenia záväzku svojím jednostranným adresovaným právnym úkonom.

16. Predčasné zosplatnenie úveru tak predstavuje vo svojej podstate jednostranný sankčný právny inštitút, ktorý umožňuje veriteľovi zmenou záväzku požadovať jednorazové, okamžité vrátenie celej úverovej istiny. Podstatný rozdiel stavu výhody splátok a stavu jednorazového zosplatnenia úveru spočíva v tom, že spotrebiteľ nemá povinnosť vrátiť celú požičanú sumu naraz. Splácanie úveru v splátkach tak na strane veriteľa vyvoláva stav absencie požičanej sumy istiny, ktorá sa iba postupne

(v splátkach) vracia a spláca a za tento stav nedostatku a úverovania patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku.

17. Tento stav tzv. výhody splátok je obvyklý a od nepamäti justifikuje nárok dodávateľa na úroky ako cenu dočasne obetovaných peňazí, ktorých dispozície sa veriteľ zbavuje v záujme získania budúcich úžitkov v podobe kapitalizovanej odplaty získanej za celé obdobie postupného splácania úveru, a teda výhody splátok. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto kruciálnom rozdiely spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov od spotrebiteľa za obdobie po zosplatnení. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré právne prostriedky vymožená jednorazovo zosplatennej pohľadávky (úveru).

18. Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval, ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku.

19. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Takéto konanie veriteľa však nepožíva v slovenskom právnom poriadku nijakú právnu ochranu a ani preto niet titulu na inkasovanie odplatných úrokov po zosplatnení.

20. K námietkam žalobcu, ktorými poukazoval najmä na znenie ustanovení Obchodného zákonníka odvolací súd opätovne zdôrazňuje, že nepopiera ich aplikáciu, avšak v predmetnom prípade ide o spotrebiteľský vzťah, ktorý je regulovaný osobitnou právnou úpravou obsiahnutou v Občianskom zákonníku, ako aj v zákone č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa účinný v čase uzatvorenia zmluvy. Zmluvným dojednaním tak nie je možné vylúčiť pôsobnosť právnych predpisov zameraných na ochranu spotrebiteľa, ktoré sú predpismi obsahujúcimi kogentné ustanovenia a vzťahuje sa na všetky zmluvy spĺňajúce definíciu zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle týchto právnych predpisov. Výnimku netvorí ani zmluva uzavretá podľa Obchodného zákonníka. Právne predpisy na ochranu spotrebiteľa majú vo vzťahu k Obchodnému zákonníku povahu *lex specialis*, a preto majú prednosť pred aplikáciou ustanovení Obchodného zákonníka.

21. Ak súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutia, ktoré podporujú jeho názor a naopak žalobca na tie rozhodnutia, ktoré podporujú pre zmenu jeho názor, ku tomu odvolací súd uvádza, že pre rozhodovanie o odvolaní v tejto veci, nie je vyslovený názor v inom rozhodnutí súdu pre neho záväzný. Aktuálne rozhodnutia senátov civilného kolégia odvolacieho súdu však aj v súčasnosti zastávajú právny názor nepriznávania zmluvných úrokov po vyhlásení predčasnej splatnosti - napr. sp. zn. 8Co/122/2019 zo dňa 20.07.2020, sp. zn. 1CoCsp/14/2020 zo dňa 22.09.2020, sp. zn. 20CoCsp/36/2020 zo dňa 29.09.2020, sp. zn. 23Co/109/2019 zo dňa 30.09.2020.

22. Odvolací súd na tomto mieste rovnako dáva do pozornosti aj body 27., 28., 30. a 31. Písomných pripomienok Európskej komisie zo dňa 24.11.2020 vo veci C-192/20, kde Európska komisia vo vzťahu

k úrokom po zosplatnení uviedla, že: „27. [...] Komisia sa domnieva, že príslušná zmluvná podmienka zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá dáva banke právo požadovať okrem úrokov z omeškania aj bežné úroky po vyhlásení okamžitej splatnosti úveru, sa už z tohto hľadiska javí ako neplatná len z toho dôvodu, že sa odchyľuje od uvedených kogentných ustanovení slovenského práva, čo prislúcha posúdiť vnútroštátnemu súdu. Vnútroštátny súd uvádza v bode 7., že takýto názor bol odobrený tak Najvyšším súdom Slovenskej republiky, ako aj Ústavným súdom Slovenskej republiky a v inom súdnom konaní už právoplatne rozhodol o nekalosti rovnakej zmluvnej klauzuly. 28. V tomto zmysle je predmetná (nie individuálne dohodnutá) zmluvná podmienka pravdepodobne nekalá podľa článku 3 ods. 1 smernice, keďže sa zdá, že sa výrazne odchyľuje od príslušných kogentných pravidiel, čo spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vyplývajúcich zo zmluvy na úkor spotrebiteľa, čo však tiež musí posúdiť vnútroštátny súd. 30. Značná nerovnováha môže vyplývať už zo samotnej skutočnosti dostatočne závažného narušenia právneho postavenia, v ktorom sa spotrebiteľ ako strana predmetnej zmluvy nachádza na základe platných vnútroštátnych predpisov, formou prenesenia dodatočnej povinnosti, ktorú vnútroštátne predpisy nestanovujú, na spotrebiteľa. 31. Predmetná zmluvná podmienka vo veci samej ukladá spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť zmluvné úroky za obdobie nasledujúce po tom, ako bol úver vyhlásený bankou za okamžite splatný, popri úrokoch z omeškania upravených vnútroštátnym právnymi predpismi. Banka tak ukladá spotrebiteľovi dodatočnú povinnosť, ktorá nie je ustanovená vo vnútroštátnych predpisoch. Zdá sa, že takáto kumulácia úrokov výrazne zhoršuje postavenie spotrebiteľa v porovnaní so zákonnými ustanoveniami, pretože po jednostrannom vyhlásení úveru okamžite splatným by si veriteľ zachoval všetky svoje práva vyplývajúce zo zmluvy popri úrokoch z omeškania a iných sankciách, ako aj náhradu škody, ak je možné takúto škodu preukázať.“ S poukazom aj na uvedené závery Písomných pripomienok Európskej komisie má odvolací súd za to, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo vzťahu k nepriznaniu úroku po vyhlásení zosplatnenia úveru bolo správne. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd nevidel dôvod, aby odvolacím námietkam žalobcu v tomto smere vyhovel.

23. Záverom k vyššie uvedenému odvolací súd okrem iného ešte dodáva, že nárok na úrok po zosplatnení má byť podľa názoru odvolacieho súdu výsledkom tzv. individuálneho dojednaní, t.j. dojednaní nároku na úrok po zosplatnení, ktoré dojednanie musí byť súčasťou Zmluvy o úvere. Vychádzajúc z uvedeného je potrebné konštatovať, že medzi zmluvnými stranami nebol v predmetnom prípade individuálne dohodnutý úrok po zosplatnení, pričom v zmluve absentuje i platne dohodnutá výška úroku po zosplatnení úveru, preto ho nemožno v zmysle ustanovení o spotrebiteľskom úvere ani požadovať. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nepreukázal dohodnutie úroku po zosplatnení úveru so žalovanými ako spotrebiteľmi, či už priamo v spotrebiteľskej zmluve alebo nepochybným spôsobom v samostatných všeobecných podmienkach, preto bolo potrebné dospieť k záveru, že so žalovanými neboli platne dojednané úroky z úveru v prípade zosplatnenia úveru. Aj z uvedených dôvodov preto považoval záver súdu prvej inštancie za správny.

24. S poukazom na vyššie uvedené, potom odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietavom výroku, čo do zaplataenia 5,69% ročného úroku z úveru zo sumy 19.610,61Eur od 16.02.2018 do zaplataenia, včítane závislého, odvolaním osobitne nespochybného a taktiež správneho výroku o trovách konania, s použitím ust. § 387 ods. 1, ods. 2 CSP potvrdil.

25. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak fakticky plne úspešní boli žalovaní, ktorým vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaní boli v odvolacom konaní pasívni, k odvolaniu sa nevyjadrili, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnili, a podľa obsahu spisu im ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 Základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nelogické, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

26. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaťel musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).